

[Rager.]

de bevilgede økonomiske Midler er tilstrækkelig store til Opretholdelse af Hær og Flaade i den Udstrækning, som disse nye Love maatte forudsætte.

Forslag, hvorefter dette er Tilfældet, er det, der i Dag ligger paa Rigsdagens Bord. De indeholder ikke den store Revolution paa dette Omraade, de er udarbejdet paa Grundlag af den bestaaende Ordning. Særligt forsvarlige Begrænsninger er foretaget for at bringe de økonomiske Ofre saa langt ned som muligt, men ikke længere ned end fuldt forsvarligt; men de foregaaende Tidens manglende Bevillinger og det deraf følgende Forfald vil svie til den Overgangstid, der kommer, og medføre Ekstrabevillinger til Opbygning og Renoveringsudgifter, hvortil kommer, at den stærkt fremadskridende Teknik ogsaa kræver nogle Merudgifter.

For de aarlige Driftsbudgetters Vedkommende er Hærens Budget praktisk talt uforandret. Jeg undervurderer ikke de Taabeligheder, der vil kunne siges paa Grundlag af en Stigning af Hærens Budget paa 380 000 Kr. om Aaret, naturligvis har ogsaa det formelle sin Betydning, særlig som Arbejdsgrundlag for Kværanter. Flaadens Budget derimod udviser en noget større, men absolut nødvendig Stigning. Den Flaadestørrelse, der nu er foreslaaet, er i Forhold til de Bevogtningsopgaver, den i givet Fald kan blive stillet over for, saa ringe, at den ikke taaler at være mindre. Den er mindre end den af Det radikale Venstre i 1922 foreslaaede, og den er ikke større end den i Afrustningsforslaget af 1929 foreslaaede, men den kan faas for det Beløb, der nu er budgetteret. Flaaden bliver dyrere end før paa Grund af den tekniske Udvikling og paa Grund af det Forfald, som nu skal bygges op. Men paa eet Omraade reduceres Flaaden, idet Kystforsvarsskibene maa anses for nu at have udspillet deres Rolle; de vil forsvinde som ikke nødvendige til Løsningen af de Formaal, som vi mener det kan blive vor Flaades Opgave at forsøge at løse.

Særlig paa Baggrund af den sidste Kendsgerning virker det i nogen Grad komisk at se, naar man fra enkelte Sider har betegnet de foreliggende Lovforslag som Oprustningsforslag; men en Agitation mod Forslagene paa det Grundlag vil give Bagslag. Den kæmper mod Realiteterne og kan kun lokke de allerværste Taaber, og den vil ikke netop støttes gennem de Paa-standinge, der i og for sig med lige saa ringe Begrundelse er blevet fremsat af Modstandere fra anden Side.

Hvis man nu vil spørge mig, om mit Parti, Det radikale Venstre, anser det, der her foreslaas, for nødvendigt, saa jeg har svaret for Flaadens Vedkommende. For Hærens Vedkommende ligger det nu foreslaaede betydeligt over, hvad vort Forslag fra 1922 forudsatte, det ligger over Regeringspartierne Forslag fra 1929. Men uanset dette har vi i den foreliggende Situation anset Forslaget for et anvendeligt Grundlag for Løsningen af vort Lands Opgaver paa det foreliggende Omraade, og vort Parti staar da bag ved Forslaget, uden at vi derfor mener, at denne Ordning vil blive en evigvarende Løsning.

Man har fra flere Sider, og ikke mindst fra konservativ Side, talt saa meget om, at denne Sag burde løstes ud af Partipolitik; den skulde løses i Fællesskab. Jeg spørger, om disse Ord egentlig nogen Sinde har været ment alvorligt, og jeg har Lov til at spørge saaledes, for paa faa Sager har konservativ Presse i den sidste Tid søgt at drive saa megen Politik som netop paa denne.

Lad mig minde om, hvorledes selve Partiets Hovedorgan og førende Hovedstadsblad, „Nationaltidende“, for nogle Maaneder siden proklamerede, at nu havde Socialdemokratiet bøjet sig for Det radikale Venstre, for nogen Tid efter at opmuntre sine Læsere med en Artikel om, at nu havde Statsministeren sat Udenrigsministeren Stolen for Døren. Og en anden Dag læser man i et andet konservativt Organ, der nyder Æren af at have den konservative Hovedordfører her i Salen, det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft, som Forfatter af talrige politiske Ledere — og man her vel Lov til at mene, at han ogsaa er medansvarlig for alle dets politiske Artikler —, at Statsministeren ønsker ikke at stemme for det Forslag, som forelægges i Rigsdagen af Forsvarsministeren.

Det er fra den Side, man taler om at løfte en Sag ud af Politik. Det forekommer mig, at man er naaet ned til den allerminste Politik paa dette Omraade. Men lad mig sige til den Side og andre, der har forsøgt sig ad den Vej, at den smukke Hensigt, der ligger bagved, nemlig at anvende Sagen til at splitte Samarbejdet mellem de to Partier, der sammen i September vandt den fulde politiske Magt, er ikke lykkedes og her ikke nogen som helst Udsigt til at lykkes. Regeringspartierne har for store og vigtige Opgaver, der skal løses, ikke mindst paa den økonomiske Politik Omraader — Opgaver, hvis Løsning kræver netop disse Partiers Samarbejde